

Nezapomenutelně mokré DOKSY.

Ideální trénink na letošní Doksy? Pustit studenou sprchu, pod ní postavit trenažer, před něj větrák na plný výkon, sednout na trenažer a minimálně dvě a půl hodiny šlapat. Žertěř pamětník pronesl: Tak na toto jsme 31 let čekali! Pravda je taková, že počasí bylo nejhorší v historii Doks. V účasti cyklistů nás vrátilo o dvacet let zpátky. Těch 56 statečných, co odstartovali, rozšířilo známé rčení – kdo nejel Doksy, jakoby nikdy nesednul na kolo – o další dodatek – kdo nejel 31. Doksy, nemůže si říkat závodník...

Po dlouhé době jede jeden balík, zajištění Policií a pořadateli stejné, jako když nás jezdívá o sto víc. Možná hodně cyklistů odradilo i zvýšené startovné, několikahodinová studená vodní masáž není to pravé, za co vydat tři stovky. Jenže závod z jednoho města do druhého, vzdáleného, je přeci jen finančně náročnější, než kroužení po okruhu. Od loňska navíc požadavky Policie ČR na osazení důležitých křižovatek dopravními značkami, které musí obsluhovat více pořadatelů, půjčovně za značky, půjčovně za dostatečně velké auto, co značky rozveze a zase přiveze zpět. Vodící vůz, závěrečný vůz, auta pořadatelů, to nám náklady pěkně naskakují! Další věc, co jsem si přímo umanul a co si Doksy dávno zasluhují – s Pavlem Zachem jsem dojednal účast firmy s čipy a kompletním výsledkovým servisem. Kdo dělá závody ví – žádná láce. Pravda, letos, když startovalo 56 cyklistů, by zvládnutí dojezdů bylo hračkou. Ale poznat onen komfort, který čipy přinášejí, určitě stálo za to. Už žádné Doksy bez čipů. Moc dobře znám vystresované cílové rozhodčí, když dojede početná skupina, čtvrtina závodníků má nečitelně připnutá čísla, další čtvrtina ignoruje koridor, pak dohadování, kdo byl před kým, pozdní vyhlásování a zmatky při něm.

Další kapitolou je vše, co předchází závodu, co začíná v lednu a končí pár dnů před startem, vydáním hlavního dokumentu. Úřadování, úřadování, leckde chtějí osobní účast, v tašce nezbytné razítko, cesty Praha – Česká Lípa, Praha – Mělník, Brandýs n/L, Neratovice... Zkusil jsem spočítat, kolik stránek dokumentů je nutné vydat a vyzvednout, číslo přesahovalo 80. Spousta telefonátů, kopírka a tiskárna přežvykují úřední stravu. Ještěže nás vloni na Policejním prezídiu tak dokonale promasírovali a vyškolili, co všechno je nutné, podle nových předpisů a postojů PČR, udělat. Letos jsem tedy jel jak mašinka podle jízdního řádu, kam, kdy, jak. Jen to počasí neumíme. Přitom poslední květnový čtvrtek býval zárukou výborného počasí. Letos to byl pátek. A co následovalo po něm, na to hodně lidí dlouho nezapomene.

Vraťme se na parkoviště před Třeboradickou teplárnu. Pár hodin už neprší, stavíme presentační místa, relaxuje zde jediný cyklista (nikdo netuší, že budoucí vítěz). Přijíždí čipaři, trousí se skupinky závodníků. Mírný optimismus pramenící z přestávky deště začíná opadat. Postupem času je nám jasné, že šedesátka závodících bude maximum. Koho je dost, jsou pořadatelé a policisté. Náš pan rada z Prezídia letos povýšil na ředitele SDP, ale Doksy bere, sám je před léty dvakrát vedl v autě, když ještě sloužil na Mělníku. Takže kromě okresních policistů přijelo auto i z Ředitelství Policie středočeského kraje, že má pověření jet úplně první. Málem je nás víc, než závodníků. Ještě neprší, když startuje předjezdec, otec závodu a jediný startující sponzor – Michal Kokta. Hned nato vyhlášíme společný start všech kategorií na 15:20. Pak vše nabírá obrátky, informovat všechny pořadatele a policisty na trase, že jedeme najednou. Ještě stíhám předat svijanský dres vedoucího borce Robertu Sýkorovi (Kapr mi volal, že nejede – zranění), čelo mladých není, jejich dres zůstává v suchu. Najednou je pět minut do startu a prší stále hustěji, prodírám se autem na čelo balíku, pár slov do megafonu, když vidím, jak hoši a dívky moknou, s kolegyní rozhodčí skáčem do auta, klakson a jede se. Ani jsem nestačil říct, kde se začne závodit, ani jsem si nestačil vyndat praporek, abychom ten start odmávlí. Jedeme manifestačně, najednou mi zvoní mobil – jestli jste v té Fabii s majáčkem za náma, rozsviňte si světla a jinak, kdy se začne závodit? - Vidím, že jsem toho zapomněl víc, rozsvěcím a podávám informace. Stěrače naplno, ti za námi bicykly opravdu milují... Za křižovatkou na Všetaty zoufale mávám z okýnka rukou, jakože už se může makat, závory jsou nahoře a pár borců se rozjíždí. Čechelice, první síto, ale jemné, moc jezdců nepropadá. Z dob svého závodění znám, jak zrádná je dlouhá rovinka na mladoboleslavské, tady snad nikdy nebyl vítr přátelský. Ti nadupaní se seřadí a rozjedou vražedné tempo. Běda tomu, kdo neuvísí, v tom větru je naprosto ztracen. Taky že jo, na odbočce na Řepín už je v čele asi jen 15 lidí, v dálce za nimi mizí ti ztracení. Další síto je na kopci v Řepíně, mladí se nemusí šťavit, Vitáčkovu vrchařskou prémie pro čtyřicátníky sbírá ve svijanském dresu jedoucí Robert Sýkora, Koktovu, pro staříky, náš Roman Chládek. Síto zafungovalo – k Nebuželům se čelo smrsklo už jen na sedmičku. Kokořínským

údolím jedou stále naplno, velice aktivní je tam Jirka Ježek a ještě další dva, ve zpětném zrcátku je nepoznávám. A déšť houstne, slábne, ale ani na okamžik nepřestává. Blíží se Romanov, tady bezděčně zpomalí snad každý. Nastávání svlékání, Jirka zůstává dost zpět u svého doprovodného vozu, docela se lekám, jak tohle bude dotahovat. No nic, stačilo pár šlápnutí a je tam. Tři čtvrtiny kopce šlapou všichni pospolu, začínáme se dohadovat, jak odchytit vítěze horské prémie Kolokrák. Další pohled do zrcátka a je po starostech. Jirka Ježek nastoupil a rázem má pohodlný náskok. Pak padák do Mšena, kostky nahoru, další padák, serpentiny, musíme se držet dost před cyklisty, i v tom mokru to perou naplno. Až po čase zjišťujeme, co provedl Romanov – na čele už jen trojice, která si to podle všech zákonitostí rozdává o vítězství. Na to, aby je někdo dostihnul, jedou až moc dobře.

V Nosálově se loučíme s čelem závodu a rychle do cíle (co kdyby čipaři zabloudili). Na hranicích Libereckého kraje se loučíme se středočeskými policisty a dost dlouho a pracně honíme, snažíme se zastavit ty českolipské, že nyní přebírají vedení závodu oni. Daří se to až za Žďárem. V cíli jsme včas, čipaři jsou připraveni, je tam redakce Pelotonu a hlavně hodně vody, zhora i zespodu. A je to tady. Za policejním vozem urputný spurt tří nejlepších. S vítězným pokřikem a s rukama nad hlavou projíždí cílem Jan Svoboda (zase Svoboda, ale letos ne Jakub), na druhém místě, stejně jako vloni, Jirka Ježek, třetí Adam Valeš. Čas není podstatný, od loňska, co se začátek jezdí manifestačně a při tomto počasí. Ale nijak to nesnižuje úroveň letošního zápolení, spíš naopak. Jan Svoboda se dočkal na pátý pokus, sice už v r. 2010 stál na stupni nejvyšší kategorie Vlčáků, celkově byl třetí. Po pár minutách dojela další trojice mladého balíku a záhy se přiřítla početnější skupina s vítězem zralého balíku, Vlad. Pauderou a vítězem veteránů Robertem Sýkorou (ten si tím pojistil svijanský trikot vedoucího balíku). Tak nějak ze zvyku jsme zapisovali dojezdy a časy, brzy nás čipaři přesvědčili, že to opravdu není nutné, takže pohoda, tabáček (až na to mokro). Zanedlouho jsme měli v ruce výsledkovou listinu prozatím dojetých závodníků seřazených podle kategorií a mně bylo jasné, že není třeba litovat peněz vynaložených na tenhle komfort. Stejně jsem nového sponzora, díky jehož daru jsme čipy zaplatili, sehnal já.

Tím se dostávám k další nezbytné kapitole závodu – ke sponzorům. Hlavní pohárový sponzor – Pivovar Svijany, za léta spolupráce už víme, co můžeme žádat a co dostaneme, stejně jako u Vitáčkova VITTOPu (už léta sponzoruje Vlčáky) a firmy Kola Derfl (sponzoruje Veterány). Hodně nenápadný sponzor – Pavel Šácha Polar shop, mne každý rok překvapí hodnotou svých cen, letos to určitě ocenily obě startující ženy. A Michal Kokta – prémie pro staříky na kopci v Řepíně, ale jeho největší přínos závodu (kromě každoročního uměleckého plakátu) je to, že vznik závodu kdysi dávno vyprovokoval. Letos se mi podařilo přivést k Doksům tři nové sponzory – CykloVape s neutrálním mechanickým vozem a motorkářkou k nezaplacení, KOLOKRÁK Jakuba Svobody- jeho ceny získali nejlepší v kategorii Mazáci. Nejlepší nakonec - HMR systém s.r.o, díky jejich finanční podpoře jsme si mohli dovolit ony čipy a finanční propad pořádání závodu nakonec nebyl tak drastický, aby to kasa CKKV a ředitelka závodu, paní Jarmila Zárybnická, neustála. Velký dík patří všem sponzorům a doufáme v jejich přízeň i do dalších ročníků závodu.

Ještě musím zmínit oranžový expres, 1 cyklistka a 12 cyklistů CK Vinohradské Šlapky letos tvořili bezmála čtvrtinu celého závodního pole! Malou odměnou bylo vítězství jejich šéfa v kategorii Veteránů a druhé místo v ženách. Vyhlášení bylo důstojné, největší rozruch způsobil boj o nejhmotnějšího cyklistu. Urostlí borci letos chyběli, zájemci o titul vypadali stejně neduživě, musela přijít na řadu váha. Už se zdálo rozhodnuto, když - přišel, stoupl na váhu a zvítězil: Otec závodu Michal Kokta! Sice s ubohými 90 kg, ale na víc se nikdo nezmohl. Letos se mu konečně zhodnotil vynález závodu Praha – Doksy. Znamení cena za nejdéle se kochajícího závodníka, šiška tlačanky za oněch 90 kg a další velmi hodnotná cena za třetí místo staříků. Tu dostal až dodatečně, čipaři jej vedli v kategorii P (příchozí), na jeho dotaz co to, jsem mu sdělil, že to je kategorie postižení, což jej mírně rozlítlo.

Také závěrečná etapa Doks padla hlavně na bedra CK Vinohradské Šlapky, tradiční posezení dlouho do noci v kempu Bílý Kámen. Doufám, že ji udrželi na dané úrovni, já sám jsem musel hned po vyhlášení odjet domů. Následující den na mne čekali komisaři paní Drábové, aby mne prozkoušeli, jestli mohu další čtyři roky štěpit jádra uranu v našem školním reaktoru. (Dopadlo to výborně, přiznám se, že jsem moc nevěřil, že se dá zvládnout příprava Doks s přípravou na státní zkoušku...)

Tak skončily nezapomenutelně mokré Doksy, velký obdiv zasluhují všichni zúčastnění. A po nich, ve dnech následujících, přišly rovněž nezapomenutelné povodně všude kolem nás.

VLK